

SÕJAHÜÜD

Nr. 65. TALLINNAS, 1. DETSEMBRIL 1934

Ärge kartke: Pest vaata, ma kuulutan teile
suurt rõõmu!

SÕJA-
Pääste-HÜÜD
armee

häälekandja Eestis.

PÄASTEARMEERahvusvaheline Pääkorter, London,
101 Paken Victoria Street.
Diviisi Pääkorter, Riiga,
Kenia iela 32 dz. 3-a.**Juhi märkmeid.**

KINDRAL JA PROUA HIGGINS.

Meie juhid on nüüd ametist ära astunud, ja oma 52-aastase teenistuse järele Päästearmee ohvitseridena korraldati neile suurejooneline lahkukskoosolek, mis peeti Albert Hallis Londonis 10.000 inimese osavõtul. Yorki prints, kuningas Georgi poeg, juhatas koosolekut ja kõneles austussõnu nende pikaajalise teenistuse puhul. Koosolekul viibisid 20 rahvuse esindajad, väljendades oma lugupidamist Päästearmee tööle ja sihtidele. Meie palume, et Jumal õnnistaks Kindrali ja tema abikaasa tulevaid aastaid terveis ja jõu poolest.

KINDRAL EVANGELINE BOOTH.

Päästearmee ning kindral, sai liigutava lahkumisa osaliseks Ameerikast möödunud novembri kuul — terve rida koosolekuid korraldati suuremas linnades. 30 aastat on komandör teeninud neid ustaval ja hästi, ning on raske öelda funaloga nii pika aja järele, 6. detsembril on temale kui kindralile esimene tervituskoo-olek Albert Hallis Londonis, kuhu tulevad esindajad mitmesugustest ühiskondlikest, usulistest ja teistest asutustest teda sidumakult tervitama. Jumal õnnistagu kindralit ja kasvatugi Päästearmee töö edukalt tema vaimustuse ja juhatuse all. Kõik lugejad on huvitatud kindrali artiklist selle numbri 4. ja 5. lk. „Maailma valgus“. Palun pöörata sellele tähelepanu.

Nagu tavaliselt jõulu ajal, pannakse ka tänava jõulupajad välja linatänavale. Meie palume ka sel aastal seltskonna toetust, et aidata vaiseid jõulu ajal.

Minu ootan oma uueaasta küla s-kaiku Eestisse vanaaasta õhtuga alates Tallinnas, jatkates näidala kestel. Kui jooksul antakse sellest lähemalt kuulutustes teada.

Eestit külastab lähemal ajal en-voi U r b a n s Jelgavast, Lätist, En-voi on hästituntud ärmess selles lin- nas ja sai salvatsionistik 1923. a. ahul. Ta külastab Tartut, kus ta, ma lootan, on õnnistuseks rahvale.

Kasutan siin võimalust, et soovida teile kõigile rõõmsaid jõulupähi. Pet-lemma Kristus toogu teile isiklikult rahu ja häidemeelt. Tema tulek on toonud rahu paljude südameile, ja Ta on valmis astuma teie majja ning kodusse sellel jõulul ning tooma elu ja vaimlist tervist. Laske Ta tulla teie südamesse ja kodusse neil püha- del!

Rahvaste igatsus.

Kirjutanud komandör Chas. T. Rich.

MAAILM on alati igatsunud kellegi järele, kes täidaks selle ilu ideaali. Füüsiline ilu; iseloomu ilu; õpetuse ilu; elu ilu; armastuse ilu. Ilus olevus isikus ja iseloomus. Alati on olnud mingisugune udune idee kellegi tulekust, kes täidab „kõi- kide rahvaste igatsuse“.

Eebrea ajalugu on täis töotusi Jeesuse tulekust, kuna kogu maailm nägi unes, et Keegi sarnane peaks tulema, aga juuda rahvas uskus kindlasti, et Ta tuleb nende rahvusest. Prohvetid ennustasid Isäranis Temat.

„Valitsus kepp Juudast ei pea mitte lah- kuma ega käsuandja te- ma jalgade vahelt seni kui Silo (Rahusaatja) saab tulnud, ja selle sõ- na võtavad rahvas kuul- da.“ (1. Moos. 49:10.)

„Ja ütleb: See on halb asi, et sa pead olema mulle sulaseks korda saatmas Jakobi suguharusid, ja üm- ber pööramas Israeli hoitud rahvast; ma olen pannud sind ka valuseks maailmale ja õnnistuseks maailma otsani. Nõnda ütleb Jehoova, Israeli lünaataja, tema Püha, sellele, kes kõigist ära põlatud, kes on rah- va meeltest hirmus, kes valitsejate sulane: Kuningad peavad nägema ja tõusma üles, värsid peavad ka kum- mardama sind Jehoova pärast, kes ustav, selle pärast, kes Israeli püha, kes sind ära valitsennud.“ (Jesaja 49:6-7.)

Sarnaste ütlustega ja ennustus- tega pidasid juudid oma lootust elava- na ühe tulekuse. Nad oiid ainult väike rahvas, kuid sel teel nad pida- sid üleväl tõsisit kuninglikku seisust. Kuigi väike hulk, siiski suur — nad muutusid selleks ja olid seda alali-

selt nende rahuliku lootuse — ei, kindluse — pärast — et nende seast tõuseb See, kes on Püha.

Selle vastu ei saa väelda, et nime- tatud lootus, rohkem kui midagi muud, pidas alal nende ideale; hoi- dis üleväl nende elu mõõdupuu. Eks see aidanud neid olla lahutatud maailmast nende ümber. See aitas neid, et nad austaksid Jumalat. Eks mõte sarnasele esõigusele valitse- nud nende üle nelle teadmatult, andes neile suure vastutuse. Kui nende seast pidi tulema rahvaste lootus, millised inimesed pidid nad ole- ma siis ise?

Nii oli vaade selle ühe tulekule alati vaade thele, kes auline si- semiselt ja väliselt; Ta pidi olema üks, kes õlendab nende rahva vi- gadused, annab neile ta- gasi nende kaotatud au ja vabastab neid nende vastaste ahealaist. Nen- e silmade ette kerkis alati nende oma rahvas õitseajär- gul; nad pidid võtma kord esimese koha kogu maailma rahvaste seas kui kuninglik rahvas.

Kogu nende ajaloo ajal püsis sarnane vaade tulevikku. Neil oli see vaade tulevikuks ka siis, kui laps sündis Petlemmas. See oli nii kindlasti nende mõtetes, et isegi siis, kui Jeesus oli juba tegutsenud nende seas, õpetades neid kolm aastat oma Kuningriigist, mis ei ole siit ma- ilmast, ja Tema taevaminekul ome- ti inimesed kättsid Temat: „Is- sand, kas sina selinatseal ajal jälle Israeliile üles ehitad kuningriigi?“ See oli rahva kõige sügavam mõte neis. Kui imelik, et inimesed on nii valmis võtma vastu füüsilist jõudu

ja väliseid tähendusi ning au ja ilu ja rahva välimist suurust.

Sarnane idee, otsida jõudu ainult väliselt, on pidanud maailma oma ahe- lal juba maailma algusest. Mil- joneid elusid on ohverdatud sellele; maailma varandus kadus kord korra järele rahva käest. Mis on õige rah- vaste kohta, see on sama tõde üksik- kutele inimestele. Inimene sirutab alaliselt millegi välise au järele, mida ta pole saavutanud.

See ei ole erinev prohvetite töot- sest eebrea rahvale. Just nii nagu kord prohvetikuulutus oli valesti mõistetud ja valesti tarvitatud, ja see juhatas neid sarnasele tegevu- sele, mis on kõige tumedam terros ajaloo, nii see isiklik igatsus, rahul- damatus ja Jumala mõttest valesti arusaamine on juhatanud inimesi oma ajaloo tumedale lehekülgedele ja üksikute elude tragöödiade, mis väga kurvastab südameid.

Eebrealseid ei mõistnud õieti töot- sust. Nad kuulasid oma prohvetite au- list ennustust Sellest, kes tuleb, aga panid tähele ainult võidu akkor- de; nad ei pannud tähele tema alar- dust ja südan-lõhestavadi kurv- tuse ja ohvri minoornoote. Nad hõis- kasid ühes Jesajaga tema võidulau- lus:

„Sest üks laps on meile sündinud, üks poeg on meile antud, kellega ole peal ta valitsus on, ja temale pan- nakse nimi: Imelik, nõuandja, vä- gev Jumal, igavene isa, rahuvärs.“

Tema suur valitsus ja rahu on il- ma otsata Taaveti aujärje pääl, ja tema kuningriigi pääl, et ta seda peab kinnitama, ja seda toetama kohti ja õigusega; sest ajast ja igar- veti tahab vägede Jehoova püha viha seda teha.“

Ag a nad ei pannud tähele au- lisi minoor-hellsid:

„Tõesti meie haigused on Tema enese peale võtnud... Tema on meie üleatunimiste pärast haavatud... Temal ei olnud seda nägu, et meie teda pidime ihaldama.“

See on viga, mida kogu inim- kond on teinud sajandeid. Viga, et rahul- datakse hingeigatsusi välise asja- dega, mida võib näha ja katsuda kättega; alaliselt igatsus välise jä- rele, et sellega rahuldada sisemisi igatsusi. Aga Kristus ütles: „Ju- mala riik on teie sees.“

Sarnane valesti juhataud igat- sus viib inimkonna kadetusse ja ver- valamisse. Sirutamine rikkuse, lõ- bude ja jõu järele. Igatsus, igatsus, igatsus rahuldamat. Inimesed tõi- tavad igas suunas, kuid mitte õiges. Miks? Kas see ei ole sellepärast, et „Maailma jumal on pimestanud nen- de silmi?“

Mis siis on sõnum meie tänapäev? Just see — et kuigi „Temal ei olnud seda nägu, et meie teda pidime ihal- dama,“ ometi Tema on kogu ma- ilma lootus. Ei mingisugust ilu, ku- ni pimestatud silmad võietakse tae- vase silmasalviga, aga kui see on sündinud, siis meie näeme Üht Ilu- samat, kõige ilusamat tuhandete seas, üht, keda ihaldatakse.

Inimeste süda ei või kunagi leida tõsist rahu, enne kui tema vaade

(Lõpp 3. lhek.)

Komandör Chas. T. Rich.

☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆
Vaene Jeesus Kristus!

Kirjutanud kolonel Westergaard.

Minu elu on sageli rikastatud sellega, mida olen kuulnud ja kogenud hästitutud armeeuhtidel, kellega ma reisinud üheskoos ja keda ma tõlkinud. Sageli olen tunnund ennast sügavasti liigutatuks, seistes nende kõrval, tegevustes nende suunas, kuid harva olen nii sügavasti liigutatud, kui kord mitme aasta eest, mil keegi meie juhatajatest jutustas järgmist:

„Ma külastasin keskmises suuruses korpust Inglismaal. Oli laadapäev. Kui tulin ohvitseri eluruumi, teatas adjutant mulle, et ta on otsustanud pidada vabaõhukoosoleku turuplatsil ja kuulutada Kristusest, ning palus mind tulla kaasa, millega olen silmapilkselt nõus. Ma küsisin temalt, millist abi meie saame, sest ma mõistsin, et päeva ajal meie ei võinud loota, et tuleb muusikaorkester või palju sõdureid. Adjutant vastas lootusrikkalt, et mitmed on lubanud tulla. Kui aeg oli käes, läksime turuplatsile. Sääli oli, nagu harilikult, hirmus elu ja kära: karusellid, märgilaskmine, tsirkus, hütüded, kisa, reklaamid igasugustele asjadele ja loomulikult mõned telgid, kus müüdi hangeid jooke.

„Keset kõike seda kära seisime meie, adjutant ja mina. Aeg oli alata koosolekut, kuid meie seisime veel kahekesi. Ma nägin, kui valus see oli adjutandile, kui ta vaatas paremale ja vasakule, oodates, et keegi tuleks ja aitaks meid. Viimaks ma lõpetasin vaikuse ja ütlesin, et kõige parem oleks alata. Ei paistnud, et keegi tuleks aitama meid. Oma suureks imestuseks nägin, kuidas pisarad veeresid tugeva mehe näol. Patsutasin temale õlale ja ütlesin: „Arge võtke seda nii südamele, adjutant. Arge kurvastage. Algame nüüd!“ — „Oh, komandör,

ma ei mõtle mitte iseenesele ega ka komandörile, aga ma mõtlen vaesele Jeesusele Kristusele.“

Ma olen veel praegu harutud, kui mõtlen lihtsale juhtumisele. Ma mõistan adjutanti. Vaene Jeesus Kristus!

Kuidas oli selle maailma vürst mobiliseerinud kõik oma sõjaväed! Siin seati üles suured karusellid, mis keerlesid tühistel muusikahelidel, siin oli tants lahtise taeva all — ükski ei mõtelnud rahale, mida see maksis, siin voolas kange inglise õlu. Vaene Jeesus Kristus!

Kolonel Th. Westergaard.

Tal oli kaks meest laadaplatsil, kes katsusid rääkida ja laulda rikkuses, mis ületab kõik selle maailma kulda, aga neid oli ainult kaks. Need, kes olid lubanud neid aidata, ei tulnud. Kirikuüksed olid lukustatud. Jah, kus olid kõik Issanda teenijad? Sõnakuulatajad, päästesõdurid? Kas ei olnud rohkem kui need kaks meest, kes tahtsid tunnistada Jeesusest niisugusel päeval? Vaene Jeesus Kristus! Aga nii oli juba algusest. Milline kära oli Petlemmas, kui rahvas pidi laskma ennast üles kirjutada! Missuguseid lõbusid võis leida juba siis! Mõtted olid täidetud kõigeaga,

mis kuulub sellele maailmale, aga ruume ei leidnud Jeesusele. Vaene Jeesus Kristus!

Ja nii see on veel praegugi, kui meie pühitseme Tema sünnipäeva. Vaatame tööle otsekoheselt näkku. Milline kära, milline pidutsemine jõulul! Selle maailma lõbudest võib saada kõik rikkalikult, kodudes võib saada nii palju, on palju tantsukohti, uusi programme kinodes, pidustused igal pool, aga Jeesusele Kristusele on vähe ruumi. Võrreldes nende hulkaadega, kes pühitsevad jõuluid selle maailma kombe järele, on väike hulk, kes pühitseb tõsiselt jõuluid, sama suur kui kaks meest, kes kuulutasid armuõpetust Inglismaal laadaplatsil, ümbritsetud kära ja naljaga. Vaene Jeesus Kristus!

Need oleme meie, kristlased, kes võitlevad liig vähe, kuna maailma vürst on korraldanud kõik oma sõjaväe võitlusvalmis. Ja sellepärast palun ma sel jõulul, et meie ei pühitseks oma Päästjat kui rahuvürsti, vaid kui suurt Sõjapäalikut, kes tahab, et meie käiksime Tema järgedes ja võitleksime Tema riigi eest tänavail ja turgedel, suvel ja talvel, sääl, kus palju rahvast, ja sääl, kus vaid mõni — ärme laseme pimedusevürsti minna kuskile maa-alale, ilma et ka meie oleksime sääl elusõnadena.

Lõpuks tuleb päev, mil võit on saavutatud igavesti. Kui ma näen kristuse-vaenulikkust ja Jumala vihkamist levivat põhjas ja lõunas, idas ja läänes, siis olen vahest harutatud väga raskete mõtetega. Kui näen selle vastu Jeesuse järelkäijaid olevat nii loitud ja tuimad, siis tulevad mu huultele kolm sõna: „Vaene Jeesus Kristus!“ Aga siis saan uut tuld võitluse

minemiseks oma Päästja eest, ja tunnen ennast olevat manitsetud hüüdma sõnades, kirjutustes ja ka selles artiklis: „Kristuse võitlejad, ärgeake, seadke ennast sõjavalmis! OI-gu meil jõulud, kui meie võitleme pimedusevürsti vastu!“ Ja sügavas hingepõhjas trööstib mind teadmine, et ükskiõk kuidas ka läheks, siiski tuleb kord päev, mil rahu Jumal tallab saatana oma jalgade alla. Tema võtab vaenlaselt kõik tema jõu, ja tema, minu Päästja, võidab ja valitseb igavesti. Siis vaikib selle maailma laadaplatsi kära, jumalakartmatuse ja jumalasalgemise kisa ning lärm vaikib, kuna võitja Päälik ja päästetud hulk täidab maailma oma juubelihõisikega ja halluluujaga.

Rahvaste igatsus.
 (Algus 2. lhk.)

pole parandatud; kuni ta ei vaata enam asjadele, mis on nähtavad, vaid vaatab asjadele, mis nägematud. Sest nähtavad asjad on ajalikud, aga nägematud on igavised. Kas meie, kelle silmad on valgustatud, võime aidata parandada maailma vaadet? Meie võime ja peame kutsuma igaiht Selle juurde, keda meie oleme läbi pistnud odaga, ja kes on surnud meie eest.

Nii ta seisab täna meie seas — Jumala Tall, kes on tapetud meie pärast; rahvaste igatsus, ja Tema sõnum toob rõõmu rahutule südamele maailmas, maailmale, mis töötab leiva eest, mis ei rahulda, töötab rikkuse, lõbude ja au pärast. Teie, kes olete kooramatud igatsustega, mis ei täitu, kooramatud, kustunud lootusega ja kättesaamatute igatsustega. Kooramatud „hukkunud salajaste lootustega“; antud töötuste mittetäitmisega, südamurdrva pttumusega iseendasse; raskesti kooramatud, ja — raskesti kooramatud andestamata pattudega; siin on rahvaste igatsus, ja Tema ütleb:

„Tulge minu juurde kõik, kes teie vaevatud ja kooramatud olete, ja mina tahan teile hingamist saata; võtke eneste päiale minu ike ja õpige minust, et mina olen tasane ja sidamest alandlik, siis leiate teie hingamist eneste hingedele.“

JUTUSTUS JÕULU TÄHEST.

NELL päevil, kui kuningas Augustus käskis kõiki inimesi lasta ennast üles kirjutada, paistis üsna täht väikesel mäekülal Petlemma üles. Sinna tulid kõik Taaveti soost inimesed maksma oma maksusid, ja sellepärast, et roomlaste käsi oli väga raske rahva üle ja mitu põlve oli juba möödunud, kui viimane akuninngas istus kuningas troonil Taaveti soost, siis oli sääl palju vaeseid kuninglikust soost inimesi. Mitme päeva jooksul olid rändajad tulnud igast maanurgast, nii et Petlem oli täis rahvast.

Õemaja oli kohe linnamüüri juures ja Iri, õemaja pidaja elas oma naisega ja tütre Rutiga väikeses tornis linnavärrava juures. Rändajad tulid oma kaamelitega ja eeslitega, tuues enesega ühes sõõgnõusid ja voodirideid. Iri küsis igaühtelt ühe vaskraha. Ta vaatas ka selle järele, et eesliajad ei tulitseks üksteisega ja et igal kaamelil oli oma kindel paik ning tuli põles soojuseks käsu järele.

Väike selgesilmaline Rut nägi kõike seda, ja veel palju rohkem, kui ta vaatas välja linnatorni aknast. Ruti ema, kes keefis leent õhtusõõgiks, tuli vaatama lapse vigasid õlgu. „Sa pead olema sees ja ei tohi minna välja neil päevil,“ ütles ta valjusti. „Pea meeles, mida ütlesin sulle!“

„Jah, ema,“ vastas laps pehme õrna häälega, „ma pean meeles.“ Siis ta pööras ära „aknast“, väikesest avausest seinas ja tuli ema juurde. Ema silmad muutusid mustaks sisemisest liigutusest. „See oli emaeesel, kes tegi seda,“ ütles ta kibedusega, „ja see sündis seitsme aasta eest, kui roomlasted tungisid siia linna. Suurt maksu pidime maksma paganatele —

nüüd meie laps on küütrakas ja vigane kogu eluaeg.“

Tüdruk naeratas, ja tema naeratus oli küll päikesepaiste pimeduses. „Minu selg ei valuta palju,“ ütles ta rõõmsasti, „ja vahest kui vaatlen tähti, unustan hoopis, et olen vigane.“ Ta vaikis ja peitis oma näo oma seelikusse.

„Täht muutub selgemaks iga õel,“ jatkas ta põnevusega. „Möödunud õel ta saatis minu voodi üle oma pikad hõbedased kiired. Ma tundsin, nagu tahaksin ronida mööda seda — üles kõrgesse taevani.“

Ema ohkas. „Ei näi, nagu sa võiksid ronida palju, mu laps,“ ütles ta kurvalt. „Aga tule, läheme nüüd isa juurde. Toit on valmis ja päike veereb pea. Miks ta viibib nii kaua väljas?“ Ta võttis lapse oma tugevatele kätele ja läks ettevaatlikult treppidest alla.

Iri seisis värsiva juures ja kõnles ühe rõisajaga. „Aga ma ütlen sulle, et meil ei ole küllalt ruumi rötilegi,“ ütles ta energiliselt käelõõkide saatel. „Üsüd sa, et ma müüdi ei tahaks võtta vastu sinu rahatükki? Kas sul ei ole linnas mõnd sugulast, kelle juurde võiksid minna?“

Võõras raputas pääd. Ta oli pika kasvuga keskealine mees ja talutas limalvalget emaeesil, kelle seljas istus ettepoole kummardunud väsinud naine. „Mulle enesele,“ ütles ta, „see ei tähenda midagi, aga minu naine —“ Ta heitis pilgu Ruti emale, kes vaatles hoolikalt võõrast.

Väike vigane tüdruk tõmbas ema seelikku. „Härjad magavad tähtede all,“ sosistas ta. „Õlg laudas on puhjas ja soe, ma tegin sääl aseme oma valgele tallele —“

Iri naine tõmbas kokku õlad ja naeratas kahtluses. „Aga miks mitte?“ ütles ta oma mehele. „Kui küllaline on nõus magama õõsel, kus loomad magavad. Sääl on kõik puhjas ja on palju õlgi. Ma toon sinna kruusiga leent naisele, nii et ta võib süüa ja kosutada ennast.“

„Olen sellega nõus,“ ütles võõras oma nõusoleva ja tõsisel häälega ja ta tõstis oma väsinud naist eesli seljast. Ruti ema andis talle läätseleent ja natuke piima.

Kui väike Rut heitis õhtul magama, vaatas ta enne välja aknast, mille kaudu üsime-

lik täht oli säranud juba mitmel õõl. „Täht on muutunud väga selgeks,“ sosistas ta ja pikad kiired tungisid väikesesse tuppa nagu silitades väikesel tüdruku valutatav õla kingikätel. Viimaks ta unustas ja nägi unes tähest, mis sel pimedamal õõl heitis suuri valguskiiri üle Petlemma. Unes näis vigasele, et hõbekiired langesid taevast ja arvamata hulk inglaid laulsid: „Au olgu Jumalale kõrges, rahu maa pääl ja inimestest hääl meel.“

Hommikul seisis ema lapse voodi juures ja imestas naeratuks üle, mis peegeldus tema palgeil. „Vaata,“ ütles ta oma mehele, „meie tütar magab ja ei teha, mis on juhtunud sel õõl.“

Kui suured tumedad silmad avanesid, kummardus ema suudlema teda. „Inglid on tulnud täna õõsel, mu väike laps,“ sosistas tas, „ja töid enesega kaasa väikesel lapse, mille nad panid söimesse sinu valge talle kõrvale.“

Samal päeval läks Iri naine kaevule vett tooma ja tema laps jälgis teda longates. Sel ajal, kui ta rääkis teiste naistega karjaste jutustuse üle ja muust imelikust asjust, istus laps kaevu juures. Koht oli jahe ja vaikne. Punased lilled õitsesid kaevu läheduses. Korraga nad kuulsid keldade helinat ja kaamelite käiku, ning vaadates üles, nad nägid võõraid mehhi, kes astusid mööda kaamelite seljast. Kuid need mehed olid väga erinevad teistest võõrastest, kes olid joonud Taaveti kaevust. Nende riided ja ehted olid isegused ja särased kalliskividest. Nende näod olid täis tarkust ja tõsisid.

„Kas sa, väike laps, võid öelda meile, kus on sündinud junda kuningas?“ küsis üks nende seast, kelle habe laskus rinnale kui hõbepilv. „Meie olemes jälginud tema tähte hommikumaalet ja tulime kummardama teda.“

„Ma ei tunne ühtki kuningat,“ ütles väike tüdruk, „aga ka mina olen näinud tähte. Inglid tulid täna õõsel, kui täht säras, ja panid ühe lapse meie söimesse minu valge talle kõrvale.“

Mees kummardas päaga. „Lapsuke, täht ja tall,“ ütles ta ja pöördus võiduroomsalt oma kaastaste poole. „See on piha kolmik-kõne. Meie olemes leidnud, mida otsisime.“

Iri naine ja tema laps juhatsid võõraid sinna kohale, kus lamasis ema ja laps. Võõrad kummardasid lapsukest rõõmuga. Nad avasid oma varandused ja andsid temale andisid: kulda, viirukit ja mirri. Iri naine imestas andide üle, aga väikene vigane tüdrukenne vaatas üksisilmi lapsel, kes magas ema rinna ääres. „Kui ma aga võiksin võtta teid kord oma sülle,“ mõttes ta, ja tema silmad muutusid niiskeks igatsusest.

Kui maksud olid tasutud rooma keisri ametnikkudele, läksid teekäijad tagasi oma kodudesse, igaüks oma maale, välja arvatud need kolm: Joosep, Maria ja lapsuke. Nad peatusid laudas õemaja juures. Nagu harilikult mängis väike Rut väljaspool ja väike valge tall jooksis tema kõrval. Sageli ta viis värsket vett või tass piima noorele emale, ja alati vaatas ta igatsevat ja pisarsilmadega lapsel. „Oh, kui ma võiksin ainult puudutada tema käekest,“ ohkas ta iseenesele, aga ta ei julgenud küsida luba selleks.

„Oh, ja mul ei ole mingisuguseid kingitusi, mida võiksin anda temale nii nagu võõrad mehed hommikumaalet,“ mõttes ta kord õhtul, kui ta oli läinud juba voodisse. Ja täht, mis ei säranud enam nii hiilgavalt, heitis oma kiiri läbi akna, ning need langesid tema jalgade ees magavale valgele tallele.

Järgmisel hommikul ärkas tüdruk juba vara ja tema silmad särased rõõmust. Ta võttis valge talle oma sülle ja tal oli raske, kui ta läks neitsi Maria juurde sellega. „Ma tulin,“ ütles ta alandlikult, „kummardama teda, ja tahan anda temale oma valge talle.“

Lapse ema naeratas tüdruku, vaade te (Lõpp 7. lk.)

Juhtide vahetus.

Kindral ja proua Higginsis lah-kumiskoosolekust

võtsid osa Yorki prints ja printsess, 20 rahvuse esindajad, diplomaatlik korpus, ühis-kondliku abid esindajad ja mit-mesugused tegelased usu-ninge-erelust. Prints väljendas kun-ningliku perekonna isiklikku ja avalikku huvi Armees töö vastu ja tänas kindralit kõige tema senise tegevuse eest vaeste ja puudustkannatajate häaks. Oma kõnes tähendas kindral aulisele tööle, mis on üle terve maailma, ja tänas Jumalat ohvitseride ning sõdurite eest maailma mitmetes osades, kes on kinni hoidnud Armees põhimõtetest igas olukor-ras. Ta andis lõpuks kõiki üle uuele kindralile Evangeline Boothile. — Kuigi kindral ja proua Higgins on lahkunud avalikust tegevusest, ei ole nad unustatud. Meie palume alati nende eest ja usume, et Jumal aitab neid. Me teame, et nende üle tulevail aastail nad viibivad Kõigeväelise var-ju all. Jumal õnnistagu kindral ja proua Higginsit!

Jutustus jõulu tähest.

(Algus 6. lhek.)

ma puhaist silmist sarnanes tähe kiirtele. Ta tõstis üles lapse ja pani teda tüdruku kätte, kes põlvitas tema ees.

Mõni päev hiljem näitas en-nast ingel Joosepile ja hoiatas teda kuninga viha eest ja käs-kis teda põgeneda ühes lapse-ga ja selle emaga Egiptusesse. Nii nad kolmekesi läksid öösel teele, et minna kaugele Niilu-se maale.

Ja täht muutus tumedamaks ning kadus taevavõlvilt Pet-lemma kohal. Aga Iri tütar kasvas sirge, tugev ja ilus na-gu noor mandlipuu. Ja kõik, kes nägid teda, imestasid selle üle, et ta oli vigane ja küüra-kas.

„See oli imelik tähe valgus, mis tege imetega,“ ütles Iri naine. Aga väike tüdruk tead-is, et see oli lapsukeks Kristu-tes puudutamine tema külge, kui ta oli surunud teda oma rinnale.

„SÕJAHÜÜD“ VÕITLEJATE AUNIMESTIK.

Ohvitserid.

Ltn. V. Muul 75, ltn. M. Heinonen 60, kapt. J. Matveus 45, ltn. H. Pan-so 40, ltn. S. Muusek 35, ltn. A. Ten-nen 35, kapt. H. Eimann 35, kapt. M. Bles 28 eks.

Allohvitserid ja sõdurid.

Seers. F. Leemann 35, envoi L. Ba-ku 30, sõdur J. Tennen 30, seers. L. Rattik 30, muusek. M. Ernits 27, muusek. A. Lepp 26, sekr. J. Kan-ter 25, seers. H. Sandberg 25.

Meie võitlusväljalt.

Tallinn I.

Novembrikuu olid meil paa-ri nädala kestel äratuskoos-olekud igal öhtul. Kuigi ka näilised tagajärjed ei olnud eriti suured, oleme ometi rõõmsad mõnede hingede üle, kes andsid endid Jumalale. Koosolekuil on hää, auline vaim, ja seltsilisi tuli rohkesti igal öhtul, võttes osa tunnis-tustest, palvest ja laulust. Di-viisi ülema, major Lockyeri külastägu ajal olid meil mõ-need hääd koosolekud. Hingi kutsuti, ja mõned äralangenuid tüdriku koju tagasi.

Oleme vastu võtnud mõned nekrutid oma ridadesse. Meie soovime kõigile jätkata võit-lust, ja meie usume võitu Kol-gata ristile. R. Ahlberg, adj.

Tallinna II.

Jõulukellad, rõõmukellad, kohtu-kellad — kõik helisevad nüüd kor-gara kõrvus hingedepäästmistöö ju-res.

Jõulurõõm, osalt maine, osalt väimline, täidab hinge, ja siis mak-sab olla leidlik, kuidas parimal vii-sil seda edasi anda teistele. Hää-d ja kurbe jõulumaaldestusi marsib möö-da mälu kaudu, aga ükski ei saa se-gada rõõmu ja hingamist Päästjas. Anuke, kes segadust võib tuua, on Saatan, aga päästmisrahu peitub nii sügavas kohas, et tema selleni ikka ei ulata.

Sõjakäik on möödas, ja ometi of-cle möödas, sest meil on alaline sõ-jakäik kurjuse üle vastu. Kümne-päevase sõjakäigu jooksel otsisid viis hinge päästmist. Meil oli ka kü-lalisi, muuseas major Lockyer ja hr. Jänes, mille kõige eest täname Jumalat. Vahest võitlus on läinud küll kangeks hingede pärast, ja kui vast-panu vaimule kestab, kostavad kohtukellad kõrvus, aga kiitus Is-sandaale! Täna on veel aaruaeg, ja sellega on hingedevõitl ajal veel üks võimalus. Häid pühi kõigile!

M. Bles, kapt.

Tallinna III.

Sõjakäik pimeduse vägede vastu algas varsti päale selle, kui pime-duse vürstil saatanel läks korda Ju-malast loodud inimeste südamesse külvata pimeduseseemet. Sõjakäiku pidasid Enok, Noa, Aabram, Mooses ja paljud pühad prohvetid. Viimaks saatis Jumal oma Poja, kelle sõja-käik hiilgab aulisest võidust. Jälgi-dese neid, kes võidelnud meie eel, ole-me pidanud erilist sõjakäiku mõõdu-nud kuul. Valgus Kolgatal oli meie võidujõuks. Mitmesugused külalised oma kogemustega aitasid meid igal koosolekul. Sõda saatanel kuuluta-ma ka järgnevatel päevadel, kuni jõuame valgusemaale.

H. Eimann, kapt.

Tartu korpus.

„Mina rändasin kaugele kõrbeteel“, laulame sageli vaimustatult koosole-kuil ja pühapäevakoolis Tartus.

3.—13. novembrini oli „sõjakäik“. 9 hinge otsisid andestust Jumalalt kahestuspungi juures. Halleluuja!

Laup., 17. nov. oli laste esituskoo-solek. Ilus platvorm oli täis rõõm-said lapsi, kelle vaev ja õppimine hää tunnistuse andsid rikkalikku kava näol. Saalitäis rahvast jälgis suure huviga mitmesuguseid ettekandeid lastel. Oli kuulda mitmelt soove, et sarnaseid koosolekuid peaks sage-damini olema.

Pühapäevakoolis on mitmed lapsed otsinud pattude andeksandmist, ooda-tes, millal saaks lappsooduriks. Igal pühapäeval tuleb kokku 50—60 last, et kuulda jutustus sõbrast Jeesu-sest. Annaks Jumal armu, et mit-med lapsed võiksid päikeesiiri viia kodudesse, kus patt ja pimedus val-itsemas, et Saatan peab meid ikka kurtma, kus me iial viibime! Halle-luuja.

K. F. Bernardt, kapt.

Ringreis Saaremaal.

Möödunud ajal oli mul võimalus korraldada koosolekuid Saaremaal. Ühtekokku oli kolme nädala jooksel 28 koosolekut, neist suurem osa koo-limajades. Igalpoolt tulid koolijuh-tajad ruumide suhtes lahkesti vastu.

Pühapäeval, 6. novembril, oli koos-olek vabas õhus, sest kõik osavõtjad ei mahtunud ruumi. Üldiselt oli osavõtjate arv igalpool suur.

Saasi koolimajas pärast koosole-ku avaldas koolijuhataja hr. Muri soovi, et peaksin teisel hommikul õpilastele enne tunde hommikupalve ja riägiks salmi üle Taaveti laul 51:12: „Loo mulle, Jumal, uus pu-has süda, ja uuenda mu sees kindel vaim.“ Nii oli meil lastega ühes koos (üle saja) ilus võimalus, palvetamine, laulmine ja peatusime nimetatud salmi juures, lõpuks pal-lusime, et Jumal looks meile kõigile puhta südame.

Igas kohas jäi hulk noori, kes olid vaimustatud, et ühineda armeega, mille eeltingimus on muudugi pääst-mise läbelaenus, millele mitmed said ka Jumala vaimust juhitud.

Aidaku Jumal kõiki, et olla võitjad Jeesuse läbi, sest Tema on enam kui võitja. Häid pühi kõigile!

V. Muul, ltn.

Minu jõulukogemus.

Ärge kartke, sest vaata, ma kuulutan sulle suurt rõõ-mu, mis kõigile rahvastele peab saama. Luuk 2:10.

NENDE sõnadega tervitasid inglid Petlemma karjaseid jõuluoöl ja nende kõige rõõm-sam sõna oli, et Onnistegija on sündinud. See rõõmustas karjaseid; nad tõttasid vaatama, leidsid Onnistegija, ja kiit-sid Jumalat. Nii nagu oli kuulutatud, et kõigile rahvastele, nii see on sellest silmapilgust aastasaajandeid edasi saanud suureks rõõmuks inimilegi, et võin pühitseda jõulupäele Jeesu-se kallist sünnipäeva.

„Täna taevas suudleb maad; süda, kas sa sellest aru saad?“ küsisin eneselt, siis kui jõulu-rõõmu uks avanes esimest kor-da minu silmadele ja kui tund-sin kõike seda südames, mida olin näinud enne pääliskaud-selt.

Oh minu õnnelik süda, sa tunned kõike seda, et kõrge taevas, mis oli kord nii kauge-l ja võib-olla võraski, on nüüd nii ligilad kõigile, ka pimedalegi maailmale, kuid ka minu südamele ja suudleb seda jumaliku armastusega.

Ma tunnen, et jõulud on käes; seda tunnistab jõululaps ise, kellele olen annud oma sü-dame söimeks; ja Tema on võt-nud aset süäl.

Ma kuulen nii, kui helisek-sid Petlemma kiriku kellad üle maailma, kuulutades kõike seda rõõmu mulle, ehkki viibin nii kaugele põhjamaal. Kuulen, kus minu seltsilised harjuta-vad laule jõuluks, et siis ühi-selt tervitada rõõmupäeva. Ma näen, et inimeste palged sõra-ivad kaunimalt kui hariilikult, mis kuulub kõigile: „Onnis-tegija on sündinud!“

Armsad eesti seltsilised ja sõbrad, südamikl jõuluterivitus teile.

Johannes Padar,

provõitleitnant.

Lahti, Soome.

MÕÖGA JA KILBI BRIGAAD.

Pihltekstid detsembris.

Korja.	17. E. 2: 1—9
1. L. 1: 1—14	18. T. 2:10—23
2. P. 2: 1—13	Taav. I.
3. E. 2:14—26	19. K. 7:3—12
4. T. 3: 1—14	20. N. 7:13—28
5. K. 5: 1—13	21. R. 7:4—12
6. N. 7: 1—12	22. L. 7:4:13—23
7. R. 8: 5—13	23. P. 7:15—110
8. L. 9: 7—18	24. E. 6: 7: 1—12
9. P. 11: 1—10	Matt. ev.
10. E. 12: 1—14	25. T. 2: 1—12
Sevanja.	26. K. 2:13—23
11. T. 1: 1—9	Taav. I.
12. K. 1:10—18	27. N. 7: 1—20
13. N. 2: 1—15	28. R. 7: 9: 1—13
14. R. 3: 1—9	29. L. 8: 0: 1—19
15. L. 3:10—20	
Hagni.	30. P. 81: 1—16
16. P. 1: 1—15	31. E. 82: 1—8
Dets. 2. Päästmata sugulased ja sõbrad.	
9. Venemaa.	
16. Meie sotsiaalöö.	
23. Kurvad, üksikud ja vanad.	
30. Äralangenuid.	

Kiitke Jumalat tema pühas paigas!

1. R. M. 385.
 1. „Päästa kõigile sündis ilmale!“
 Kõlab inglite rõõmuhüüd. Ta, kes
 valguseks, tuli alla seks, Et meil'
 õndsuseks saada nüüd.

Au ja kiitus kõrges Jumalale,
 Maa pääl rahu, hää meel rahva-
 le! Õndsad hulgad, austust and-
 kem Talle, Kogudem kõik rõõ-
 mupäevale!

2. Issand Jeesus sääl sündis ime-
 väel, Magas heinte pääl söime sees.
 Suure rikkuse tõi siis kõigile Pääst-
 ja Ilmasse vaesuses.

3. Tulge, vaadake Isa Pojale, En
 Kõlab Temale tänuviis. Siin on rahu-
 meel, võidujõudu veel, Lahti meie eel
 paradisiis.

4. Jõulurõõmus me ikka viibime,
 Sindki kutsume: „Tule sa!“ Maailm
 jäta nüüd, tema lõburüüd, Kostab
 õnnehüüd sulle ka.

2. I. M. 490.
 1. Vaikne õõ, õnnistud õõ! Suur
 on Jumala imetõõ. Täna Petlemmas,
 Juudamaal, Halvas laudas on Marial
 ;;: Sündinud patuste rõõm. ;;:

2. Vaikne õõ, õnnistud õõ! Ingrid
 laulavad rõõmsasti, Karjastele nad
 ütlevad, Et nad Petlemma lähevad,
 ;;: Kristus on sündinud teil! ;;:

3. Vaikne õõ, õnnistud õõ! Rõõ-
 mu kuulatad kõigile, Laulgem Loo-
 jale lõpmata! Au ja kiitus, halle-
 luu! ;;: Kristus on sündinud
 meil! ;;:

3. I. M. 459.

1. Sõnumid toon sulle, tervitust
 Jeesut, Kuule nüüd, aeg väga kir-
 resti läeb. Patuseid kutsub, sest rüü-
 tu, oh ruttu, Sindki veel kutsub Ta
 tänapäev veel.

;;: Jah, sind Ta veel kut-
 sub, ;;: Jah, Jeesus sind kut-
 sub, Ta kutsub sind nüüd.

2. Sõnumid toon sulle, tervitust
 Jeesut, Sulle, hing, rõõmsamaid sõ-
 numeid toon, Täevalist valgust nüüd
 Jeesus sul tõotab, Igavest rahu
 võid võtta Ta käest.

3. Sõnumid toon sulle, tervitust
 Jeesut, Sõber, miks põlgad Ta ar-
 mu, mis suur? Jeesus sind palub,
 miks viivitud kuulmast, Andeks Ta
 annab ja kustutab süüd.

4. Sõnumid toon sulle, tervitust
 Jeesut, Sa kes veel kahtled, Kas
 kuuled Ta häält? Usalda Jeesust, end
 Temale anna, Tema sul jäädavast õn-
 nistust toob.

4. R. M. 119.

1. Laulame kõik nüüd ühtlasi:
 Jumal on hää! Rahvaste hulgad, ing-
 likoor: Jumal on hää! Ärgsku üles
 magajad, Et vare läbi päästmist
 saaks, Siis kiituses kõik laulaksid:
 Jumal on hää!

;;: Jumal on hää! ;;: Laula-
 me kõik nüüd ühtlasi: Jumal on
 hää!

2. Laulgem, et kõlaks igal pool:
 Jumal on hää! Armulaud taevass
 kaetud meil: Jumal on hää! Veri
 meid patust puhastab, Vaim meie
 valgust, elu toob. Seepärast kõlab
 laulukoor: Jumal on hää!

3. Issand on sõbraks, Isaks meil,
 Jumal on hää! Õndsate osa taevass
 sääl, Jumal on hää! Ta arm on me-
 le täielik, Meid igast murest läbi
 viib. Avanud taevaukse Ta: Jumal
 on hää!

5. 1. On su elu kui üks raske maa?
 Jeesus on mu laul ja rõõm. Rõhub
 sind siin risti koorem ka? Jeesus
 on mu laul ja rõõm. Armastust mul
 ikka näitab ta, Ümbritseb mind oma
 armuga, Ise on mu võõra ja sõber ka.
 Jeesus on mu laul ja rõõm.

Jeesus on mu rõõm, Jeesus on
 mu rõõm. Jeesus on mu laul ja
 rõõm! Jeesust tahan ma ikka
 meelsast teenida. Jeesus on mu
 laul ja rõõm!

2. Ehk küll vaenlasi on igal pool,
 Jeesus on mu laul ja rõõm. Ehk
 küll jalgadele pandud pael, Jeesus
 on mu laul ja rõõm. Kristus ise käi-
 nud meie eel. Võitlused ta võitis
 oma teel. Ta mu kõrgem lootus ikka
 veel. Jeesus on mu laul ja rõõm.

3. Kui kord seisan taeva ukse ees,
 Jeesus on mu laul ja rõõm. Siis on
 mõõda rännak maailma sees. Jeesus
 on mu laul ja rõõm. Läbi igaviku
 laulan ma Tema au, kes oma verega
 ostis mind ja päästis patust ka. Jee-
 sus on mu laul ja rõõm.

Diviisi komandöri major A. W. Lockyeri külaskäik Eestisse.

Esmasp.	31 dets. 1934	kell 22.30	Tallinna 2.
Teisip.	1. jaan. 1935	" 10.30	Talinna 1.
		" 19.00	Tallinna 1.
Keskn.	2. jaan. 1935	" 19.30	Tallinna 3.
Neljap.	3. jaan. 1935	" 19.30	Tallinna 1.
Reedel.	4. jaan. 1935	" 19.30	Tartu.

Kõigi korpuste ühine koosolek.

Ingli jõulusõnum.

Üinimesel ajal on jätnud suure mõju
 minule esimesed sõnad ingli
 jõulusõnumis: „Ärge kartke!“ Meie
 oleme harjunud mõtlema harilikult
 sõnadela: „Vaata, ma kuulutan teile
 suurt rõõmu, mis kõigele rahvale
 peab saama,“ aga milline rikkalik
 mõte; vaimustus; julgustus, kui ko-
 hane ja rahvastus on käsk, mitte ai-
 nult läbi sajanende, vaid erilisel
 neil päevil: „Ärge kartke!“

Kartus ühes hirmsa murega, kaht-
 lusega, uskmatuses, hädaldamisega
 ja hoolega on alati hiskunud inim-
 konna allapoole, levitades pimedust;
 väheandest tahtejõudu, halvates eda-
 siipüüdmist ja kaotades lahinguid
 veel ennem kui võitlus algab. See
 tõde ümub mitmesugusel kombel.
 Kartus on hirmus asi, kui ta on istu-
 tatud inimese loomusse, see on põh-
 jus põgenemise lähenevast hädala-
 ohust, mis on kas tõsine või ettekaju-
 tatud raskus.

Meie taevane Isa teab kõike häda-
 ohtu, mis on peidetud kartuses, ja
 sellepärast juba esimesest Moosese
 raamatust alates kuni Ilmutuse ra-
 matuni võime leida kuldset ühendust
 ütelist: „Ärge kartke!“, mis sar-
 nanevad ingli auilisele lauluile ja kä-
 sule: „Ärge kartke!“

Läbi kogu aegade inimkonda on
 vaivustatud vaatama julgusega vas-

tu ehuraskuseile ja keerdõlmegadele.
 Julgus võitluses on pool võitu. Ju-
 mal lõi inimese, mitte et ta oleks
 kartuse orjakütkeis, vaid vabaduses,
 teenides ja austades Jumalat pühel-
 tuses, kohtlases meeles ja armastu-
 ses. Milline pilt Jumala tahtmisest
 on, kui meie esivanemad kõnelesid
 Jumalaga kõneldes temaga aias päe-
 va varjus — üheskoos armastuses ja
 usalduses, heites kõrvale kõik kar-
 tuse. Kartus tuli inimese hinge al-
 les siis, kui nad olid langenud pattu-
 desse. Kas leidub vabastamist kar-
 tusest ja leus kohast tuleb jõud ja
 vägi mainitud inimkonna hirmsa
 vaenlase võitmiseks? Kuhu peame
 pöörduma, et saada eeskju võidu-
 clust? Lõppemata allik ja tinnistus
 on leida pühas kirjas. Milline koge-
 muset rikkus avastub siin! Taavet
 ütleb: „Issand päästis mind kõigest
 kartusest.“ Luukas ütleb: „Et meie
 võiksime teinida teda kartmata.“
 Jällegi ütleb Taavet: „Jehoova on
 mu tugevus ja päästmine, keda peak-
 sin ma kartma!“ Jesaja ütleb:
 „Etlege neile, kes on kartliku süda-
 mega: kinnitage endid, ärge kartke
 mitte.“

Saladus kartuse võitmiseks on
 ühendus Jumalaga. Sõpruss temaga
 arendab armastust, ja täis armastus
 ajab kartuse ära. „Ärge kartke!“

KOORID.

1. ;;: Täna ma Jeesust armast-
 tan ;;: Ta järel käin nüüd rõõmu-
 ga, Täna ma Jeesust armastan.
2. ;;: Las päästevanker veereb, ;;:
 iga hinge päästmiseks.
3. Jeesus kõige kaunim, teda ar-
 mastan. Rohkem kui kõik mul Tema
 armastus. Tema jälgis käies ei ma
 tunne kartust teel, Jeesus see, kes
 armas mul.
4. Küll imeilus on see laul, Siin
 ja ka taevass üleval. Ja kõige ar-
 sam kuuldud mul: Jeesus! Jeesus!
 Jeesus!
5. Jah, päästelipu all meil tee läeb
 taeva auisse. Jah, päästelipu all kas
 võit või surm meil nüüd. Jah selle
 lipu all me kuulume päästmist.
 „Võit päästmine on kõigile!“ nii kõ-
 lab sõjahüüd.

kostab meile inglite sõnum, „meie kau-
 lutame teile suurt rõõmu“ — Õnnis-
 tegija on sündinud, kes päästab oma
 rahva nende pattudest; kõigist selle
 järeldestest; kõigest kahtlusest ja
 kartusest, mis tulnud hinge patuga,
 ja täidab seda ülevaltava rõõmuga.
 Kõige parem sõnum, mida võin
 anda oma seltsilistele jõulupühil, on:
 „Ära kard, ole julge ja rahva,“ ja
 Jumala õnnistustega võime olla võit-
 jad.

„SÕJAHÜÜD“ ilmub 1 kord kuus.
 Tellimise hind postiga aastas 2 kr.,
 ½ a 1.10 kr. Üksiknumbr 15 snt.
 Vastutav toimetaja: enyoi L. Bakul.

Väljaandja: Päästearmee.
 O.-ü. „Vaba Maa“ trükk.

